

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16026 van 18 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 juni 2007, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwierpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 22 april 2008, verstuurd op 24 april 2008.
- 1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en tot de Pashaï bevolkingsgroep te behoren. U bent geboren in Shad Khan, een dorp in de provincie Nangarhar. In 1383 (2004-begin 2005 volgens de Gregoriaanse kalender) verhuisde uw gezin naar Kabul. Van 26 januari 2005 tot 31 mei 2006 werkte u als arbeider voor ISAF in Kabul. Nadat u één maand bij ISAF was tewerkgesteld werd u opgebeld door A.S.. In naam van de Taliban vroeg hij u om met hen samen te werken, zoniet zou u gestraft worden. In totaal werd u twintig tot dertig keer door de Taliban gecontacteerd. Op 12 hoet 1383 (3 maart 2005), toen u bij uw oom in Shad Khan logeerde, werd er een aanslag op u gepleegd. U slaagde er in te ontsnappen, maar uw neef kwam bij de aanslag om. Op 20 hoet 1383 (11 maart 2005) werd uw vader 's nachts in zijn huis vermoord. Op basis van hun klederdracht kwam uw moeder tot de conclusie dat de Taliban achter de moord zat. Gedurende een jaar werd u geregeld door A.S. opgebeld. Toen u terugkwam naar Kabul van de herdenking van de dood van uw vader belde A.S. u opnieuw op. Hij vertelde u dat hij uw neef en vader had vermoord en dat hij uw huis in brand heeft gestoken en uw broers heeft ontvoerd. U kreeg hierover bevestiging van uw moeder en zij maande u aan Afghanistan te verlaten. De volgende dag nam u ontslag en vijf à zeven dagen later verliet u Afghanistan. U kwam in België aan op 7 juni 2007, waar u dezelfde dag asiel aanvroeg. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: twee taskara's, een verklaring inzake de uitgiftedatum van uw taskara, een bewijs van tewerkstelling, een arbeidsovereenkomst in het Duits en in het Pashtou, twee krantenartikels en twee foto's.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoekers verklaringen roepen twijfels op aangaande zijn bewering gedurende anderhalf jaar in een ISAF-kamp te hebben gewerkt;
 - uit een vergelijking van verzoekers opeenvolgende verklaringen blijken een aantal tegenstrijdigheden en vaagheden die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig ondermijnen;
 - verzoekers verklaringen omtrent zijn taskara worden merkwaardig bevonden;
 - op basis van verzoekers gedrag wordt geacht dat hij geen blijk geeft van een grote vrees;
 - er bestaat actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.
- 2.1.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416 van 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411 van 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.
- 2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal vaststellingen van de bestreden beslissing tracht te weerleggen en te verklaren aan de hand van de nota's die verzoekers raadsman heeft genomen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2008. Verzoeker gebruikt deze nota's eveneens om aan te geven dat hij wel degelijk voldoende informatie kan geven omtrent het uitzicht van het kamp, de soldaten, de patrouilles, enz. Niettegenstaande het feit dat de Raad vaststelt dat de nota's van verzoekers raadsman hetzelfde weergeven als de nota's van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient verzoeker er echter op te worden gewezen dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvSt., nr. 132.673, 18 juni 2004; RvSt., nr. 108.470, 26 juni 2002). Om deze reden kunnen de neergelegde nota's van de advocaat van verzoeker, wiens taak het is verzoekers belangen te behartigen, niet gezien worden als een objectief stuk en zijn zij bijgevolg niet dienstig om de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad is evenwel van oordeel dat de bestreden beslissing op concrete en erg omstandige wijze uiteenzet dat verzoeker zijn tewerkstelling bij ISAF in Kabul niet aannemelijk kan maken. De Commissaris-generaal steunt zich hierbij op vaststellingen die steun vinden in de verklaringen van verzoeker en die terug te vinden zijn in het administratieve dossier. Zo werd ondermeer vastgesteld dat, ondanks het feit dat verzoeker al zijn overige beweringen nauwgezet kon situeren, hij er niet in slaagde om deze tewerkstelling bij ISAF te situeren volgens de Afghaanse kalender, maar enkel volgens de Gregoriaanse kalender. Dat enkel deze Gregoriaanse data vermeld stonden op de papieren is geen aannemelijke verklaring voor het onvermogen. Er kan namelijk verwacht worden dat verzoeker de belangrijke elementen in zijn asielrelaas op accurate wijze kan staven. Bovendien stelt de Commissaris-generaal hierover reeds terecht dat verzoeker er wel in slaagde de overige gebeurtenissen op accurate wijze in de tijd te plaatsen. Er kunnen dus wel degelijk bedenkingen geplaatst worden bij deze vaststelling. Dit is echter niet het enige gegeven dat de tewerkstelling in een ongeloofwaardig daglicht plaatst. Verzoeker moest cruciale details, waarvan logischerwijs verwacht kan worden dat hij deze kon meedelen, schuldig blijven. Zo wist hij de naam van het ISAF kamp niet, kon hij de naam van zijn commandant, noch zijn graad opnoemen. Verzoeker kon ook de vlag van de ISAF troepen niet beschrijven en kon zijn activiteiten in het kamp niet op coherente wijze omschrijven. Aangaande de

ISAF-documenten die door verzoeker worden voorgelegd dient opgemerkt dat dergelijke documenten enkel bewijskrachtig kunnen zijn indien zij worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Dit is in casu niet het geval. Bovendien werd door de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing reeds opgemerkt dat er in het licht van de bevindingen over verzoekers taskara, evenmin kan worden aangenomen dat de ISAF-documenten wel degelijk op verzoeker zouden betrekking hebben. Aangaande deze taskara kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat er niet aan de bewijswaarde ervan kan getwijfeld worden. De Commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing omstandig de elementen uiteen die toelaten aan de bewijskracht ervan te twijfelen. Zo blijkt duidelijk dat de taskara werd uitgegeven op 21 hoet 1983. Op zijn minst is dit merkwaardig aangezien verzoeker verklaarde deze taskara te hebben afgehaald samen met zijn vader, maar tegelijkertijd in zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had verklaard dat zijn vader was overleden op 20 hoet 1983, de dag voordien. Verzoeker kon de beweerde administratieve fout niet aannemelijk maken. Ook de documenten die verzoeker hierna voorlegde konden niet aangenomen worden als voldoende bewijskrachtig aangezien de Commissaris-generaal terecht opmerkt dat de doorlooptijd door de officiële administratieve procedure onwaarschijnlijk kort is. Verzoeker zou bij verzoekschrift van 21 januari 2008 de documenten hebben aangevraagd. De documenten werden zeer kort hierna uitgevaardigd, namelijk op 22 en 23 januari 2008, en werden reeds op 23 januari 2008 door het OCMW te Brugge opgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Terecht merkt de Commissaris-generaal op dat het hier om een onwaarschijnlijk korte doorlooptijd gaat.

Verzoeker voert voorts nog aan dat een aantal verklaringen in het eerste interview verkeerd waren genoteerd en vertelt dat hij nooit in het bezit was van een telefoonnummer waarmee hij met zijn belager contact kon opnemen. De Raad stelt evenwel vast dat de Commissaris-generaal enkele tegenstrijdigheden en vaagheden kon vaststellen in de opeenvolgende verklaringen van verzoeker. Zo werd ondermeer vastgesteld dat verzoeker niet coherent was over het al dan niet bezitten van contactgegevens van zijn belager, over het feit dat zijn belager al dan niet een dorpsgenoot van hem zou zijn, over de bedreigingen in de brieven van de Taliban en over het moment van vertrek uit Afghanistan. De loutere bevestiging van één versie van één tegenstrijdige verklaring is echter onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen. Bovendien werd terecht opgemerkt dat verzoekers gedrag niet in lijn is met de voorgehouden vrees. Verzoeker bleef na het voorvallen van de feiten die de kern vormen van zijn asielrelaas, nog een jaar voor het ISAF werken, terwijl hij beweerde zeer duidelijk te weten dat de Taliban hem wou vermoorden en dat deze op de hoogte waren van zijn doen en laten.

4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. Verzoeker werpt op dat de beslissing om de subsidiaire bescherming niet toe te kennen niet adequaat gemotiveerd werd.
- 2.2.2. De Raad stelt vast dat uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten in Afghanistan. Het UNHCR heeft in het document "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection", lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en district aan de hand van zeer specifieke criteria. UNHCR stelt dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan

bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beweerde evenwel afkomstig te zijn uit de hoofdstad Kabul die niet voorkomt op voormelde UNHCR lijst. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-----------------------	--

mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.
------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.